

ikke tidligere er kommet til Forhandling. Ganske sikkert var det nødvendigt at samle et Materiale af statistisk Art, inden Ministeriet kunde gaa til Behandling af dette Forslag her i Tinget, men efter at dette var skaffet til Veje, saa godt som man formaaede det, kom Paaskeferien, og dette skyldes det, foruden at Finansministeren har maattet være til Stede i Landstinget, at Sagen ikke er kommen til Behandling før i Dag.

Jeg maa dog om dette Materiale straks sige, at man har lidt under dette, at man ikke har kunnet benytte det Materiale, som kunde være fremskaffet, hvis man var kommen noget længere frem i dette Aar, idet man saa kunde have benyttet Materialet fra 1909, medens man her for største Delen har været henvist til at benytte Ejendomsskyldvurderingerne i 1904. Men derved er der jo intet at gøre. I øvrigt skal jeg straks sige, at Regeringen ønsker saa vidt muligt at yde sin Medvirken til dette Lovforslags Fremme, og at det ikke skal skyldes Mangel paa Støtte fra Regeringens Side, hvis dette ikke, i en ganske sikkert noget ændret Form, bliver til et Resultat, hvis der da bliver den nødvendige Tid til at naa et Resultat.

Lovforslaget gaar ud paa en Ændring af Ejendomsskyldlovens § 7 og som Følge deraf en Ændring i den pro mille, som er bestemt i Ejendomsskyldloven, og jeg skal først beskæftige mig med § 7. I Ejendomsskyldloven har denne to særskilte Dele. Den første Del af § 7 beskæftiger sig med de rent afgiftsfrie Ejendomme, saaledes som de komme til Veje gennem Lejeværdien af visse Boliger. Jeg skal ikke gaa nærmere ind herpaa; ærede Medlemmer vide lige saa godt som jeg, at visse Boliger, som ere satte til en Lejeværdi af 60 Kr. paa Landet, 120 Kr. i Købstæderne og 180 Kr. i København, gøre Ejendommene afgiftsfrie. Dette Forhold berøres ikke af Lovforslaget, som kun tager Hensyn til den anden Del af Ejendomsskyldlovens § 7. Denne betinger en vis Afgiftsfrihed for en Del af Skyldsummen af to Ejendomme, dels Vurderingssummens Størrelse, dels Ejendommens Beliggenhed eller Anvendelse og Beboernes Forhold. Det er de to adskilte Dele, som findes i Ejendomsskyldloven.

Lovforslaget hæver fuldkommen den Begrænsning, der ligger i Vurderingssummen. Medens altsaa for den første Gruppe af Ejendomme, hvor der beregnes Fradrag, Begrænsningen er ved 12,000 Kr. — indtil 8,000 Kr. 2,000 Kr. og dernæst

fra 8,000 til 12,000 Kr. 1,000 Kr. — saa slettes denne Grænse, og for den anden Gruppe af Ejendomme, der berøres af Fradragbestemmelserne, slettes den Grænse, der er ved 6,000 Kr. I Stedet for foreslaar Lovforslaget uden Hensyn til Vurderingssummen et vist Fradrag. Og hvad saa den første Del af disse Ejendomme angaa, Ejendomme, som ligge paa Landet og paa Købstædernes Markjorder, og hvortil der er knyttet Havebrug eller Landbrug, saa sletter Lovforslaget denne Bestemmelse om, at der til Ejendommen skal være knyttet Havebrug eller Landbrug, og det kan ikke andet end være tiltalende for Finansministeriet og for Regeringen. Jeg skal bare et Øjeblik endnu dvæle ved det første, Begrænsningen af Vurderingssummen, som falder bort, og sige, at ogsaa dette har ganske Ministeriets Sympati, og det af den Grund, at i og for sig er det meget vanskeligt med den Art Grænsebestemmelser. Der kommer meget let en vis Uretfærdighed ind derigennem. Der er noget næsten oprørende, i alt Fald urimeligt, uforsvarligt i, at en Ejendom, som er lige under Grænsen, faar Fradrag, men den Ejendom, som er lige over Grænsen, faar det ikke. Det er ikke nemt at se, hvorfor en Ejendom, som er vurderet til 11,900 Kr., faar Fradrag, men en, som er vurderet til 12,100 Kr., faar det ikke. For alle disse Grænseejendomme, om jeg maa kalde dem saa, vil der absolut komme en Ubillighed til Stede. Altsaa paa dette Punkt er der fuld Enighed mellem Forslagsstillerne og Regeringen.

Komme vi saa til, hvad jeg lige berørte, de to adskilte Grupper af Ejendomme, som faa Fradrag, saa har dette at slette Fordringen om, at der til Ejendommen skal være knyttet Have- eller Landbrug, ogsaa ganske Regeringens Billigelse. I Virkeligheden ere saadanne Bestemmelser meget vanskelige at overholde, og Kontrollen bliver overordentlig vanskelig mellem Vurderingerne; især naar de kun finde Sted hvert 10de Aar, hvad Loven bestemmer, er det meget vanskeligt at føre en effektiv Kontrol med, at saadanne Bestemmelser — ogsaa Bestemmelserne for de andre Arter af Ejendomme — overholdes. Dernæst har det ogsaa vist sig, at dette, som man skulde tro, var forholdsvis let at bestemme, om der til en Ejendom er knyttet Landbrug eller Havebrug som Næringsvej, ingenlunde er let. Hvis ærede Medlemmer kende — hvad de naturligvis gøre — det sidste Cirkulære, som er udstedt af Skattedepartementet under 15. December